

นิติเวชคลินิกกับงานสอบสวนคดีที่เกี่ยวข้องกับการทำร้ายร่างกาย

Clinical Forensic Medicine and Investigations Related to Physical Assault

พันตำรวจเอก ปิยะพงษ์ สาครเย็น

สถาบันนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลตำรวจ

Pol.Col. Piyapong Sakhonyen

Institute of Forensic Medicine Police General, Police General Hospital

บทคัดย่อ

นิติเวชคลินิก เป็นสาขาหนึ่งของนิติเวชศาสตร์ที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับการตรวจผู้ป่วยที่มีชีวิตซึ่งเกี่ยวข้องกับคดี โดยอาจรวมถึงผู้ป่วยที่อาจเป็นคดีในอนาคต โดยแพทย์ถือเป็นพยานบุคคล ต้องให้ความเห็นเมื่อมีการร้องขอตามกระบวนการยุติธรรม แพทย์จึงจำเป็นต้องมีความรู้กฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานทำร้ายร่างกาย สามารถแบ่งระดับความรุนแรงของโทษทางกฎหมายได้เป็น การบาดเจ็บไม่เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ การบาดเจ็บเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และการทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายสาหัส เมื่อแพทย์ตรวจร่างกาย และบันทึกข้อมูลลงในเวชระเบียนหรือแบบฟอร์มของทางโรงพยาบาลแล้ว ต้องออกใบรายงานชั้นสูตรบาดแผลให้กับทางพนักงานสอบสวนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งแพทย์อาจต้องไปเป็นพยานศาลเพื่อเบิกความประกอบความเห็นตามที่ปรากฏในใบชั้นสูตรบาดแผล

คำสำคัญ: นิติเวชคลินิก, ผู้ป่วยคดี, บาดแผล

Abstract

Forensic Clinic is a branch of forensic medicine that deals with the investigation of life-threatening cases. It may include patients who may be in the future criminal cases. The doctor, as an expert witness, must provide comments when requested by the justice process. Doctors need to have knowledge of the law regarding physical abuse. The severity of the legal penalty can be divided into three categories: injury does not cause physical or mental harm, injuries cause physical or mental harm, and harming others causes serious harm. When a physician examines and records information in a medical

record or in a hospital form. To report the wound to the investigator correctly. Furthermore, the physician may be required to testify the nature of the injury in court

Keywords: Clinical Forensic Medicine, Patient Case, Injuries Cause

บทนำ

นิติเวชศาสตร์ (Forensic Medicine) คือ วิชาที่ว่าด้วยการใช้ความรู้ทางการแพทย์ในการแก้ปัญหาทางกฎหมาย และการพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดีความ (ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์มหาชัยเชียงใหม่, 2542:1)

นิติเวชคลินิก (Clinical Forensic Medicine) เป็นสาขาหนึ่งของนิติเวชศาสตร์ซึ่งเป็นงานเกี่ยวข้องกับการตรวจผู้ป่วยคดีที่ใช้การตรวจร่างกายและการให้ความเห็นเกี่ยวกับบาดแผลเพื่อประกอบในการดำเนินคดีและใช้พิจารณาในการพิพากษาของศาล รวมถึงการตรวจร่างกายผู้เสียหาย หรือผู้ต้องหา ในคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางเพศ การตรวจร่างกายผู้ได้รับสารพิษ เป็นต้น แต่โดยหน้าที่แล้ว แพทย์ถือว่าเป็น “พยานบุคคล” ซึ่งจะต้องให้ความเห็นเมื่อมีการร้องขอตามกระบวนการยุติธรรม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 243 โดยในชั้นสอบสวนจะมีพนักงานสอบสวนเป็นผู้รวบรวมหลักฐาน และจะส่งใบชั้นสูตรบาดแผลให้แก่แพทย์เพื่อทำการลงบันทึกรายการสังเกตพบ และความเห็น ซึ่งแพทย์อาจต้องไปเป็นพยานศาลเพื่อเบิกความประกอบความเห็นตามที่ปรากฏในใบชั้นสูตรบาดแผล

ดังนั้นแพทย์จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในการตรวจชั้นสูตรบาดแผลและการบาดเจ็บต่างๆ ตลอดจนความสามารถในการสังเกตเพิ่มเติม และแปลผลการตรวจอื่นๆ รวมถึงการออกเอกสาร และให้ความเห็น เช่น ใบชั้นสูตรบาดแผลได้ เนื่องจากเมื่อตรวจผู้ป่วยที่มีชีวิตซึ่งเกี่ยวข้องกับคดี ก็จะต้องเป็นผู้ให้ความเห็นต่อพนักงานสอบสวน

ผู้ป่วยคดี

นิติเวชคลินิก (Clinical Forensic Medicine) เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจผู้ป่วยคดี สิ่งตรวจพบ หรือวัตถุพยานต่างๆ ดังนั้นผู้ป่วยคดี คือ ผู้ป่วยที่ต้องให้แพทย์ตรวจเนื่องจากมีประเด็นทางกฎหมายที่เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยอาจรวมถึงผู้ป่วยที่อาจเป็นคดีในอนาคต (กานดา วิชัยรัตน์, 2542:162) ได้แก่

- (1) ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายหรือทำร้ายตัวเอง
- (2) ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน

- (3) ผู้ที่ถูกหรือสงสัยว่าถูกคนหรือสัตว์ทำร้าย
- (4) ผู้ที่ถูกละเมิดทางเพศ
- (5) ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ
- (6) ผู้ที่พนักงานสอบสวนส่งมาให้ตรวจ
- (7) ผู้ที่ได้รับหรือสงสัยว่าจะได้รับสารพิษ
- (8) ผู้ที่ต้องตรวจรับรองสติสัมปชัญญะเพื่อทำนิติกรรม
- (9) ผู้ป่วยที่ต้องรับรองความเจ็บป่วยเพื่อขอเลื่อนพิจารณาคดี

จะเห็นได้ว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทุกรายถือเป็นผู้ป่วยคดี เนื่องจากการบาดเจ็บย่อมเกิดจากการกระทำตนเอง ถูกผู้อื่นกระทำ หรืออุบัติเหตุเสมอ

ผู้ที่ถูกละเมิดทางเพศหมายถึงทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งอาจเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา หรืออนาจารก็ได้ อุบัติการณ์ของความผิดทางเพศปัจจุบันมีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แพทย์จึงเกี่ยวข้องกับการตรวจร่างกาย หรือการให้คำแนะนำแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

การตรวจผู้ป่วยที่อาจได้รับค่าชดเชยจากกรมแรงงานนั้นแพทย์ต้องตรวจและให้ความเห็นว่าการได้รับบาดเจ็บ หรือการต้องพิการสูญเสียอวัยวะนั้น คิดเป็นกี่เปอร์เซ็นต์เพื่อจ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้บาดเจ็บ (แสง บุญเฉลิมวิภาส, 2546)

การที่แพทย์ให้ความเห็นแก่พนักงานสอบสวนในทางคดีอาญาอาจนำไปใช้ในคดีแพ่งเกี่ยวกับการฟ้องร้องในเรื่องละเมิดได้อีกด้วย

การทำพินัยกรรมของผู้ป่วยอาจต้องให้แพทย์เป็นพยานเพื่อรับรองว่าขณะทำพินัยกรรมนั้นผู้ป่วยมีสติสัมปชัญญะดี ไม่หมดสติ หรือสิ้นสติ หรือวิกลจริต

บุคคลต่างๆ ที่พนักงานสอบสวนส่งมาให้แพทย์ทำการตรวจ เช่น คนถูกวางยาสลบชนิดต่างๆ โสเภณี หรือการตรวจอายุบุคคลว่าอายุเท่าไร เป็นต้น ในการตรวจร่างกายผู้เสียหาย ต้องได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายก่อนจึงจะตรวจได้ ส่วนการตรวจผู้ต้องหานั้น หากเป็นการตรวจร่างกายภายนอกทั่วไปพนักงานสอบสวนมีอำนาจตรวจได้ (ปวอ. ม.132) ดังนั้นเมื่อพนักงานสอบสวนร้องขอให้แพทย์ตรวจผู้ต้องหา เพื่อค้นหาหลักฐานทางการแพทย์ แพทย์จึงย่อมมีสิทธิตรวจผู้ต้องหาได้เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวน

ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย

การทำร้ายหมายถึงการกระทำใดๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดการบาดเจ็บแก่ผู้อื่น เช่น ต่อย ตะ วัตถุแข็งดี อาวุธปืนยิง ให้กินสารพิษ เป็นต้น สามารถแบ่งระดับความรุนแรงของโทษตามกฎหมายดังนี้

1. การบาดเจ็บไม่เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

1.1 ป.อาญา มาตรา 391

“ผู้ใดใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

โดยฐานความผิดนี้เป็นฐานความผิดลหุโทษ มีอายุความเพียง 1 ปี โดยทั่วไปไม่มีข้อบ่งชี้ทางกฎหมายชัดเจนว่ากรณีใดเป็นหรือไม่เป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ถ้าประเมินจากคำพิพากษาของศาลที่ผ่านมาจะพบว่าการบาดเจ็บมักจะเป็นแผลถลอกหรือฟกช้ำที่ไม่มีเลือดออก และมีระยะเวลาการหายไม่นาน เช่น

ถูกปลั๊กลิ่มเป็นบาดแผลครูดถลอกบริเวณหลังต้นขาซ้ายขนาดกว้าง 4 ซม. ยาว 7 ซม. ความเห็นแพทย์: ใช้เวลาพักรักษาตัว 3 วันหากไม่มีภาวะแทรกซ้อน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 บาดแผลครูดถลอกบริเวณหลังต้นขาซ้าย

แผลฟกช้ำบริเวณชายโครงและสะโพกซ้ายจากการถูกทำร้ายร่างกาย ความเห็นแพทย์: ใช้เวลาพักรักษาตัว 5 วันหากไม่มีภาวะแทรกซ้อน ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แผลฟกช้ำบริเวณชายโครงและสะโพกซ้าย

1.2 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 440/2530

จำเลยเพียงแต่ใช้มือตบตี และใช้ไม้ไผ่ผ่าซีกขว้างผู้เสียหายโดยไม่ปรากฏว่า ไม้ไผ่ดังกล่าว มีขนาดใหญ่เล็กเพียงใด บาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับก็เป็นเพียงรอยถลอกไม่มีโลหิตไหล อีกร่างหนึ่งเพียงแต่บวม เมื่อกดตรงที่บวมจึงเจ็บ และจะรักษาหายได้ในเวลาประมาณ 5 วัน ซึ่งเป็นเพียง การคาดคะเนของแพทย์ความจริงอาจจะหายเป็นปกติภายในเวลาไม่ถึงกำหนดที่กะไว้ก็ได้ จำเลย คงมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยไม่ถึงกับเป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 391 เท่านั้น

1.3 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 370/2536

จำเลยเพียงแต่ใช้มือจับแขนขวาของผู้เสียหายกระชากไหล่ไปทางด้านหลังเป็นเหตุให้ เส้นเอ็นที่หัวไหล่ขวาของผู้เสียหายอักเสบเล็กน้อย ไม่มีบาดแผลซ้ำบวมภายนอก ใช้เวลารักษาประมาณ 15 วัน ถือว่าไม่เป็นอันตรายแก่กาย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391

2. การบาดเจ็บเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

2.1 ป.อาญา มาตรา 295

“ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้นผู้นั้น กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

กรณีที่มีการบาดเจ็บจนเกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจนั้น จากคำพิพากษาที่ผ่านมามักจะ เป็นบาดแผลฉีกขาดมีเลือดออก ใช้เวลารักษานานกว่ากรณีไม่เป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจ แต่ไม่รุนแรง เท่าอันตรายสาหัส เช่น

บาดแผลถูกของมีคมบริเวณข้อมือลึกระดับชั้นกล้ามเนื้อ ความเห็นแพทย์: ใช้เวลาพักรักษาตัว 10 วันหากไม่มีภาวะแทรกซ้อน ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 บาดแผลถูกของมีคมบริเวณข้อมือลึกระดับชั้นกล้ามเนื้อ

2.2 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2822/2531

จำเลยทั้งสองร่วมกันทำร้ายผู้เสียหายโดยจำเลยที่ 1 จับคอเสื้อและใช้แขนรัดคอผู้เสียหาย แล้วถามว่าเอ็งจذب่านเข้าไ้ไหม ผู้เสียหายปฏิเสธ จำเลยที่ 1 ชูผู้เสียหายให้รับสารภาพอยู่ประมาณ 1 ชั่วโมง เมื่อผู้เสียหายไม่ยอมรับสารภาพ จำเลยที่ 1 ชักดาบปลายปืนยาว 8 นิ้วฟุต ออกมาจี้หลังผู้เสียหาย และชูให้รับสารภาพ ผู้เสียหายไม่ยอมรับสารภาพ จำเลยที่ 1 จึงสอดดาบปลายปืนเข้าไปในเสื้อของผู้เสียหายแล้วกรีดที่หลัง และหน้าท้องของผู้เสียหายประมาณ 10 แห่ง กรีดเป็นรอยลึก และมีโลหิตไหล จำเลยที่ 2 ชักปืนออกมาจ่อที่ศีรษะของผู้เสียหายแล้วพูดว่า ถ้าไม่รับจะยิงให้ตาย หลังจากเกิดเหตุแล้ว 5 วัน แพทย์ตรวจพบรอยตกสะเก็ดที่เกิดจากของมีคมบาดที่ด้านหลัง และที่หน้าท้องเล็กน้อย บาดแผลหายภายใน 1 สัปดาห์ ดังนั้นถือว่า กระทำให้เกิดอันตรายแก่กายประมาณ 1 สัปดาห์

ข้อสังเกตจากแนวคำพิพากษาว่าเป็นอันตรายแก่กายหรือไม่ ได้แก่

- (1) บาดแผลลึกมากไม่เป็นอันตรายแก่กาย
- (2) บาดแผลมีเลือดซึมอาจเป็นอันตรายแก่กายหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะบาดแผล
- (3) พฤติการณ์ของจำเลยว่ารุนแรงมากน้อยเพียงใด มีผู้ทำร้ายกี่คน ทำร้ายด้วยมือเท้าเปล่า หรือใช้อาวุธ และอาการกิริยาที่ทำร้ายนั้นรุนแรงมากหรือไม่

3. การทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายสาหัส

3.1 ป.อาญามาตรา 297

“ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองแสนบาท อันตรายสาหัสนั้น คือ

- (1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียงานประสาท
- (2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถในการสืบพันธุ์
- (3) เสียแขน ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด
- (4) หน้าเสียโฉมอย่างติดตัว
- (5) แท้งลูก
- (6) จิตพิการอย่างติดตัว
- (7) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต
- (8) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวันหรือจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน”

จะเห็นว่ากฎหมายได้กำหนดลักษณะของอันตรายสาหัสไว้ แต่จะต้องเป็นการวินิจฉัยทางกฎหมายเท่านั้น ซึ่งในการให้ความเห็นของแพทย์จะไม่ให้ความเห็นว่าเป็น “อันตรายสาหัส”

(1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียงานประสาท

ตาบอด หมายถึงดวงตาไม่อาจรับภาพได้เลย ไม่รวมถึงตาพร่าตามัว แม้จะเป็นเพียงข้างเดียวก็ถือว่าตาบอด โดยต้องเป็นการสูญเสียอย่างถาวร

หูหนวก หมายถึง หูไม่ได้ยิน ไม่รวมถึงการได้ยินเสียงเบา

ลิ่นขาด หมายถึง การที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของลิ่นขาดหายไป หรือขาดหายไปทั้งลิ่น

เสียงานประสาท หมายถึง เสียความสามารถในการดมกลิ่น

(2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถในการสืบพันธุ์

เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หมายถึง เสียอวัยวะที่ใช้ในการสืบพันธุ์ในการร่วมประเวณี ไม่ว่าของชายหรือหญิง ทั้งอวัยวะภายนอกและภายใน รวมถึงการที่ไม่ถึงกับเสียไปทั้งหมด แต่ที่มีอยู่ใช้การไม่ได้ก็ถือว่าเสียอวัยวะสืบพันธุ์

ความสามารถสืบพันธุ์ หมายถึง ไม่สามารถสืบพันธุ์ได้ แม้อวัยวะสืบพันธุ์ยังอยู่ก็ตาม เช่น ถูกทำร้ายร่างกายจนต้องตัดรังไข่ทิ้ง หรือถูกทำร้ายร่างกายจนอั้นทะไม่สามารถผลิตอสุจิได้

(3) เสียแขน ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด

เสีย หมายถึง ใช้การไม่ได้เหมือนเดิมแม้จะไม่ขาดไปก็ตาม ถ้าโดนฟันนิ้วขาดแต่รักษาต่อยังให้ใช้ได้ดังเดิมเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นเสียนิ้ว

เสียอวัยวะอื่นใด หมายถึง การเสียอวัยวะที่สำคัญเทียบเท่า แขน ขา มือ นิ้ว เช่น สมอฉีกขาดต้องถูกตัดออกไปบางส่วนเพื่อรักษา ม้ามแตกต้องถูกตัดออกไป สำหรับฟันถือว่าฟันทั้งหมดในปากรวมกันเป็นอวัยวะสำคัญ ถ้าฟันหักไปหลายซี่เป็นเหตุให้ส่วนที่เหลืออยู่ใช้เคี้ยวอาหารไม่ได้ก็ถือว่าเป็นการเสียอวัยวะสำคัญ

ส่วนผมและเล็บแม้จะเป็นอวัยวะ แต่เมื่อถูกตัดออกไปก็ไม่ทำให้การทำงานของร่างกายเสียไป จึงไม่ถือว่าเป็นการเสียอวัยวะสำคัญ

(4) หน้าที่เสียโฉมอย่างติดตัว

หมายถึง เสียความงามบนใบหน้าจนน่าเกลียดอย่างติดตัว เช่น ใบหน้าบิดเบี้ยวหรือเกิดรอยแผลเป็นรอยบุบ โดยไม่ต้องถึงกับต้องเปลี่ยนรูปหรือผิดรูปไป หรือมีรอยแผลเป็น ซึ่งต้องมากถึงขนาดทำให้เสียความงามของใบหน้าไป และต้องถึงขั้นติดตัวไปตลอดไม่ใช่เป็นเพียงชั่วคราว

การพิจารณาว่าหน้าที่เสียโฉมหรือไม่เป็นหน้าที่ของฝ่ายกฎหมาย แพทย์เพียงแต่รายงานข้อเท็จจริงว่าบาดแผลนั้นๆ มีขนาดเท่าใด อยู่ในตำแหน่งใดและมองเห็นได้ในระยะไกลประมาณเท่าใด

(5) แท้งลูก

แท้งลูก หมายถึง ทำให้ทารกที่อยู่ในครรภ์ตายก่อนที่จะคลอดออกมา ไม่ว่าเด็กนั้นจะมีน้ำหนัก และอายุการตั้งครรภ์เท่าใด เพียงแต่ตอนคลอดออกมานั้นไม่มีชีวิตแล้ว ก็ถือว่าเป็นการแท้งลูกตามกฎหมายแล้ว หากคลอดออกมาอย่างมีชีวิต แม้มีชีวิตอยู่เพียงไม่นานก็ถือว่าเป็นการแท้งลูกตามกฎหมาย

(6) จิตพิการอย่างติดตัว

จิตพิการ หมายถึง การสั่งการของสมองผิดปกติหรือพิการไม่สมบูรณ์ การทำร้ายเป็นเหตุให้จิตพิการอย่างติดตัวนั้นไม่จำต้องถึงกับวิกลจริตและไม่จำต้องจิตพิการจนประกอบการทำงานไม่ได้เพียงแต่การสั่งการสมองผิดปกติไป เช่น กลายเป็นคนสมองซ้า เชื่องซึมอยู่ตลอดก็ถือเป็นจิตพิการแล้ว ซึ่งความผิดปกตินี้จะต้องเป็นตลอดไป

(7) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต

ทุพพลภาพ หมายถึง ร่างกายหรือจิตใจไม่สมบูรณ์ เช่น โดนทำร้ายจนมือพิการ
ป่วยเจ็บเรื้อรัง หมายถึง การเจ็บป่วยที่หายได้ยากต้องใช้เวลารักษายาวนานซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต

(8) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน

ทุกขเวทนา หมายถึง ได้รับความเจ็บปวดทรมาน เช่น ต้องเข้าฝือก ปัสสาวะไม่ได้ ติดต่อกันเกินยี่สิบวัน ส่วนการประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวันนั้น ต้องพิจารณาว่าตามปกติแล้วสามารถทำได้แต่บาดเจ็บทำให้ทำงานไม่ได้เลยเกินกว่ายี่สิบวัน

คำว่า “ตามปกติไม่ได้” หมายถึงทำไม่ได้จริงๆ ไม่ใช่ทำได้แต่หย่อนความสามารถไป

ภาวะทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา หรือประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้นี้ จะต้องเป็นเกินกว่า 20 วัน คือ ตั้งแต่ 21 วัน เป็นต้นไป ถ้า 20 วันพอดีก็ยังไม่เข้าข่ายอันตรายสาหัส ซึ่งระยะเวลานี้จะพิจารณาตามความเห็นของแพทย์ว่าต้องใช้เวลานานเท่าใด การบาดเจ็บจึงจะหาย (กานดา วิชัยรัตน์, 2542: 165) ประกอบกับพยานหลักฐานอื่นที่แสดงถึงข้อเท็จจริงที่เกิดกับผู้บาดเจ็บเป็นรายๆ ไป

เช่น ถูกของแข็งมีคมทำร้ายบริเวณข้อมือลึกถึงกระดูกปลายแขน ตัดเส้นเอ็นและเส้นเลือดใหญ่ บริเวณข้อมือ ความเห็นแพทย์: ใช้เวลาพักรักษาตัว 6 สัปดาห์หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน และจำเป็นต้องได้รับการรักษาทันทั่วที่ อาจเป็นเหตุให้เสียชีวิตจากการเสียโลหิตมากได้ ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 บาดแผลถูกของแข็งมีคมทำร้ายบริเวณข้อมือลึกถึงกระดูกปลายแขน ตัดเส้นเอ็น และเส้นเลือดใหญ่ บริเวณข้อมือ

3.2 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 754/2532

ใบหูเป็นส่วนหนึ่งของใบหน้าประกอบรูปหน้าให้งาม การที่ใบหูหลุดขาดแหว่งไปถึงหนึ่งในสาม ย่อมทำให้รูปหน้าเสียความงาม อันเป็นการเสียโฉมอย่างติดตัว เป็นอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 แม้ผู้เสียหายจะรักษาตัวไม่เกิน 14 วัน ผู้เสียหายก็ได้รับอันตรายสาหัสแล้ว

4. การตรวจและบันทึกข้อมูล

4.1 การซักประวัติ

การซักประวัติผู้ป่วยคดีก็เหมือนกับการซักประวัติผู้ป่วยทั่วไป แต่แพทย์ต้องใส่ใจซักประวัติเรื่องของเหตุการณ์มากขึ้น เพื่อประเมินและเป็นแนวทางในการตรวจร่างกาย ประเมินกลไกและความรุนแรงของเหตุการณ์นั้น ๆ เพื่อประกอบกับการให้ความเห็นว่าการบาดเจ็บเข้าได้กับประวัติหรือไม่ ลักษณะอาวุธจากประวัติและการบาดเจ็บที่ตรวจพบเข้ากันได้หรือไม่

การซักประวัติวันเวลาที่เกิดเหตุ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้แพทย์ประเมินอายุของบาดแผลว่าเข้าได้กับเวลาดังกล่าวหรือไม่ เพราะบางครั้งบาดแผลที่ตรวจพบอาจเป็นบาดแผลเก่าที่ไม่เกี่ยวข้องกับบาดเจ็บในครั้งนี้ หรืออาจจะเกิดเหตุมานานกว่าที่ผู้ป่วยจะมาพบแพทย์ในภายหลัง

แพทย์ควรซักประวัติเรื่องประเด็นอื่น ๆ ที่พนักงานสอบสวนส่งผู้ป่วยมาตรวจ เช่น การตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือด การตรวจสารเสพติดในปัสสาวะ การตรวจรหัสพันธุกรรม (DNA) เป็นต้น

4.2 การตรวจร่างกายและการส่งตรวจทางห้องปฏิบัติการ

ก่อนทำการตรวจร่างกายหรือตรวจตรวจทางห้องปฏิบัติการ แพทย์ผู้ตรวจจะต้องขอความยินยอมจากผู้เสียหายก่อนเสมอ แม้ว่าจะมีหนังสือส่งตัวจากพนักงานสอบสวนก็ตาม เพื่อเป็นป้องกันปัญหาทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้นในภายหลัง แม้ว่าการตรวจร่างกายภายนอกของผู้ต้องหาโดยทั่วไปซึ่งพนักงานสอบสวนมีอำนาจตรวจได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 132 (วิโรจน์ ไวยวุฒิ, 2532: 399)

การตรวจร่างกายนั้น ควรตรวจในสถานที่ปิดมิดชิด มีแสงสว่างเพียงพอ ถ้าผู้ป่วยเป็นผู้หญิงผู้ตรวจควรจะเป็นผู้หญิง หรือมีผู้ช่วยที่เป็นผู้หญิงอยู่ด้วยเสมอเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกฟ้องร้องเรื่องละเมิดทางเพศในขณะที่มีการตรวจร่างกาย (แสง บุญเฉลิมวิภาส, 2546)

การตรวจหาบาดแผลจำเป็นต้องตรวจทุกบาดแผลในทุกส่วนของร่างกาย อาจใช้วิธีตรวจตั้งแต่ศีรษะไล่ลงไปตามร่างกายหรือตรวจบาดแผลที่มีความรุนแรงมากไปหาน้อยก็ได้แล้วแต่ความเหมาะสมในการตรวจผู้ป่วยแต่ละราย เมื่อพบบาดแผลให้วินิจฉัยชนิดของบาดแผลให้ถูกต้อง บันทึกตำแหน่งของบาดแผลและวัดขนาดของบาดแผลให้ถูกวิธี ถ้าบาดแผลมีลักษณะจำเพาะอาจใช้วิธีถ่ายรูปโดยมีไม้บรรทัดอ้างอิงเทียบเคียงให้เห็นขนาดของบาดแผลได้

การส่งตรวจทางห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ แพทย์สามารถทำได้ตามประมวลกฎหมายวิธีอาญา มาตรา 244/1 วรรค 1 และ 2 ดังนี้

- ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุก หากมีความจำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงใดที่เป็นประเด็นสำคัญแห่งคดี ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารใด โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้

- ในกรณีที่มีการตรวจพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง จำเป็นต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือด เนื้อเยื่อ ผิวหนัง เส้นผมหรือขน น้ำลาย ปัสสาวะ อุจจาระ สารคัดหลั่ง สารพันธุกรรม หรือส่วนประกอบของร่างกายจากคู่ความหรือบุคคลใด ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจดังกล่าวได้ แต่ต้องกระทำเพียงเท่าที่จำเป็นและสมควรโดยใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น และคู่ความหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องต้องให้ความยินยอม หากคู่ความฝ่ายใดไม่ยินยอมหรือกระทำการป้องกันขัดขวางมิให้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่คู่ความฝ่ายตรงข้ามกล่าวอ้าง....”

โดยจากตัวบทกฎหมาย แพทย์จะต้องขอความยินยอมในการเก็บตัวอย่างและต้องใช้วิธีที่ก่อให้เกิดการเจ็บปวดน้อยที่สุด ถ้าผู้ป่วยไม่ยินยอมให้ตรวจทางกฎหมายจะสันนิษฐานว่า “ข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่คู่ความฝ่ายตรงข้ามกล่าวอ้าง” (ศักดิ์ สนองชาติ, อมรศักดิ์ นพรมภา, พลประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา, 2538)

4.3 การบันทึกข้อมูล

แต่ละโรงพยาบาลอาจมีรูปแบบใบบันทึกข้อมูลไม่เหมือนกัน แต่เนื้อหาข้อมูลหลักๆ แพทย์ควรลงบันทึกในเวชระเบียน หรือแบบฟอร์มของทางโรงพยาบาลที่มีอยู่ โดยบันทึกผลการตรวจที่ประกอบด้วย วันที่และเวลาที่ตรวจรายละเอียดต่างๆ ของบาดแผลทุกแผล ในกรณีของผู้เสียหายให้บันทึกจำนวนชนิด ขนาด ตำแหน่ง การวางตัวของบาดแผล และทิศทางการเคลื่อนที่ของวัตถุที่ทำให้เกิดบาดแผล ส่วนในกรณีของผู้ต้องหานั้น ให้บันทึกการเปลี่ยนแปลงของบาดแผลไว้ด้วย เพื่อนำมูลทั้งหมดมาประเมินอายุของบาดแผลต่อไป เป็นการป้องกันข้อมูลไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เนื่องจากแพทย์ผู้ตรวจอาจมีโอกาสดังกล่าวเดียวในการตรวจแต่มีการสอบถามจากพนักงานสอบสวน เพื่อประโยชน์ต่อรูปคดีในภายหลัง

4.4 การเขียนรายงานใบชันสูตรบาดแผล

ในส่วนของกลุ่มงานผู้ป่วยคดีและศูนย์พึ่งได้โรงพยาบาลตำรวจจะมีการใช้แบบฟอร์มรายงานชันสูตรบาดแผลของตนเอง จึงขอยกตัวอย่างประกอบเพื่อความเข้าใจต่อการนำไปใช้และเกิดประโยชน์สูงสุด ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1

กลุ่มงานนิติเวช สถาบันนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลตำรวจ เลขที่ ๔๓๒/๑ ถนนอังรีดูนังต์ แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๐๙-๖๖๐๓

รายงานการชันสูตรผู้ป่วยคดี โรงพยาบาลตำรวจ

เลขที่ชันสูตร	๐๖๔๑/๒๕๖๑	ลงวันที่	๐๗ พฤษภาคม ๒๕๖๑
ชื่อผู้ป่วยคดี	 - หรือ	HN	๑๓๗๘๑/๖๑
ส่งมาจากพนักงานสอบสวน	สน.คลองตัน	ลงวันที่	๐๕ พฤษภาคม ๒๕๖๑
วันที่รับผู้ป่วยคดี	๐๕ พฤษภาคม ๒๕๖๑	เวลา	๑๓:๐๐:๑๓ VN ๑๓๓
วันที่ชันสูตรผู้ป่วยคดี	๐๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑	เวลา	๐๘:๕๐:๒๑ VN ๑๔๔

ลักษณะทั่วไป

เพศ	หญิง	สัญชาติ	พม่า	อายุ	๓๑ ปี	ส่วนสูง	๑๕๔ เซนติเมตร	น้ำหนัก	๔๔ กิโลกรัม
ความดันโลหิต	๑๒๔ / ๗๘	มิลลิเมตรปรอท	ซีฟร	๘๖	ครั้งต่อนาที	หายใจ	๒๐ ครั้งต่อนาที		
อุณหภูมิร่างกาย	๓๗.๐	องศาเซลเซียส	ความรู้สึก	-	ความระส่ำระสาย	-			

ผลการตรวจร่างกาย

๑. ผลชันสูตรบริเวณหน้าอกและบริเวณอกซ้าย ยาว ๐.๕ ซม.
๒. ผลชันสูตรหน้าอกบริเวณหน้าอกซ้าย ขนาด ๑ x ๑ ซม.
๓. ผลชันสูตรหน้าอกบริเวณหน้าอกซ้ายและศีรษะหน้าซ้าย

ความเห็น

- แพทย์ชันสูตร ๑๐ (สิบ) วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน

ลงชื่อ พ.ต.อ. แพทย์ผู้ชันสูตร

(..... ปิยะพงษ์)

ภาพที่ 5 รายงานผลการชันสูตรผู้ป่วยคดี โรงพยาบาลตำรวจ (กรณีที่ 1)

ประวัติเบื้องต้นของตัวอย่างคดี: ผู้ป่วยหญิงอายุ 31 ปี อาชีพลูกจ้างโรงงานเย็บรองเท้า ถูกจี้และทำร้ายร่างกายโดยคนร้าย 1 คนด้วยการต่อยและใช้อาวุธมีด ผู้ป่วยไม่สลบ ร้องตะโกนให้คนช่วยตลอดจนคนร้ายหลบหนีไป

- หลักการแรก คือ ต้องใช้ภาษาไทยที่เข้าใจง่ายและกระชับในการเขียนรายงาน เนื่องจากผู้ที่อ่านเป็นบุคลากรทางกฎหมายที่ไม่เข้าใจศัพท์เฉพาะทางการแพทย์ ถ้าไม่สามารถหาภาษาไทยมาแทนได้ให้เขียนทับศัพท์เป็นภาษาไทยแล้ววงเล็บภาษาอังกฤษไว้

- หากต้องการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือข้อตกหล่นในรายงาน ให้ขีดฆ่าแล้วเขียนใหม่ และให้ผู้เขียนลงชื่อกำกับไว้ ห้ามทำการขูดลบ

- ไม่ต้องเขียนประวัติการบาดเจ็บลงในใบรายงานชันสูตร

- ชื่อของผู้บาดเจ็บ ให้บันทึกชื่อโดยมีคำระบุเพศ เช่น นาย นาง นางสาว บันทึกนามสกุล อายุ ของผู้ป่วย

- เลขที่ทั่วไปผู้ป่วย (Hospital number, H.N.) หรือเลขที่ลงทะเบียนผู้ป่วยคดีเฉพาะของแต่ละสถานพยาบาล

- สถานีตำรวจที่นำส่ง ดูได้จากใบนำส่งที่ได้จากตำรวจว่าสถานีตำรวจได้รับผิดชอบ สิ่งสำคัญคือต้องบันทึกเวลาที่รับไว้ควรลงวันและเวลาที่ผู้ป่วยมาตรวจจริง

- สำหรับโรงพยาบาลตำรวจจะนัดให้ผู้ป่วยที่เกี่ยวข้องกับคดีมาตรวจที่คลินิกผู้ป่วยคดีในอีกวันหนึ่ง นอกเหนือจากที่มาตรวจยังห้องฉุกเฉินครั้งแรก ฉะนั้นต้องมีการระบุวันเวลาที่มาตรวจครั้งแรกในการบาดเจ็บครั้งนี้และครั้งที่มาตรวจยังคลินิกผู้ป่วยคดีตามตัวอย่างรายงาน

- สำหรับการบันทึกรายละเอียดที่ตรวจพบให้ลำดับเป็นข้อ ๆ เรียงตามหมวดหมู่ชนิดของบาดแผลหรือตามลำดับระบบอวัยวะของร่างกาย โดยให้พิจารณาให้เหมาะสมในผู้ป่วยแต่ละราย โดยการบันทึกบาดแผลให้ ระบุ ชนิดบาดแผล ตำแหน่ง และขนาดของบาดแผล

- สำหรับกรณีนี้ผู้เขียนเลือกใช้ความรุนแรงของบาดแผลจากมากไปน้อยชัดเจนคือ

ในข้อ 1. มีบาดแผลฉีกขาดที่นิ้วมือ 2 แห่ง

ในข้อ 2. มีบาดแผลฉีกขาดที่นิ้วมือ 1 แห่ง

ในข้อ 3. บาดแผลฟกช้ำ 2 แห่งในร่างกาย

กล่าวคือแผลฉีกขาดมีความรุนแรงมากกว่าแผลฟกช้ำนั่นเอง แม้จะมีจำนวนที่เกิดขึ้นมากกว่าข้อ 2 ที่มีเพียงแห่งเดียวในร่างกาย

ขั้นตอนต่อไปคือการให้ความเห็นในรายงานชั้นสูตรบาดแผลเป็นความเห็นเกี่ยวกับ “ระยะเวลารักษา” เพราะสามารถนำไปปรับการตั้งข้อหาผู้กระทำความผิดหรือเรียกสินไหมชดเชยได้ต่อไปนั่นเอง

โดยให้บันทึกว่า “พักรักษาตัวประมาณ...วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน” โดยให้วงเล็บตัวหนังสือหลังตัวเลขทุกครั้ง เพื่อป้องกันการแก้ไขในภายหลัง ที่พบบ่อยจากประสบการณ์ผู้เขียนคือการเขียนเพิ่มเติมตัวเลข เพราะจะส่งผลให้บาดแผลที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงการตั้งข้อหาหรือการเรียกสินไหมชดเชยก็จะสูงขึ้นตาม

การประมาณระยะเวลาการรักษาจำเป็นต้องอาศัยหลักวิชาทางการแพทย์ แบ่งได้เป็นการหายเชิงกายภาพที่เห็นได้ว่าเนื้อเยื่อมีการซ่อมแซมกลับเข้าสู่รูปแบบเดิม และการหายทางสรีรวิทยาหมายถึงอวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บนั้นหายจนสามารถทำหน้าที่ได้ตามปกติ

สำหรับในตัวอย่างคดีนี้ผู้ป่วย เป็นเพศหญิงมีบาดแผลฉีกขาดตามนิ้วมือการให้ความเห็นทั่วไป จะประมาณ 7 (เจ็ด) วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน

สิ่งที่ผู้เขียนให้เพิ่มถึง 10 (สิบ) วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน เนื่องจาก

- (1) ผู้ป่วยถูกจี้และทำร้ายด้วยอาวุธมีด
- (2) ผู้ป่วยประกอบอาชีพที่ต้องใช้นิ้วมือ
- (3) ผู้ป่วยมีผลกระทบทางจิตใจ

เหตุผลทั้ง 3 ข้อส่งผลให้สามารถเพิ่มวันเวลาจากภาวะปกติได้ และสามารถเพิ่มได้อีกหากผู้ป่วย ยังไม่สามารถใช้นิ้วทำงานได้ หรือมีอาการทางจิตซึมเศร้าจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ขั้นตอนสุดท้ายของการเขียนรายงานชั้นสูตรคือการลงลายมือชื่อ ผู้รับผิดชอบในรายงาน และต้องมีการวงเล็บตัวชื่อสกุล เป็นตัวบรรจงอ่านออกชัดเจน

กรณีศึกษาที่ 2

รายงานการชันสูตรผู้ป่วยคดี โรงพยาบาลตำรวจ			
เลขที่ชันสูตร	๐๖๗๒/๒๕๖๑	ลงวันที่	๐๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑
ชื่อผู้ป่วยคดี	นางสาวสมศรี นิลสุข	HN	๑๓๐๗๖๔๔/๕๓
ส่งมาจากพนักงานสอบสวน	สน.ทุ่งมหาเมฆ	ลงวันที่	๐๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑
วันที่รับผู้ป่วยคดี	๐๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑	เวลา	๐๓:๐๕:๓๕ VN ๑๒
วันที่ชันสูตรผู้ป่วยคดี	๐๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑	เวลา	๐๗:๑๙:๐๙ VN ๘๒๐
ลักษณะทั่วไป			
เพศ หญิง	สัญชาติ ไทย	อายุ ๕๑ ปี	ส่วนสูง ๑๔๐ เซนติเมตร น้ำหนัก ๔๖ กิโลกรัม
ความดันโลหิต	๑๓๕ / ๗๓	มีคลื่นชีพจร	๑๐๘ ครั้งต่อนาที หายใจ ๒๐ ครั้งต่อนาที
อุณหภูมิร่างกาย	๓๗.๐ องศาเซลเซียส	ความรู้สึก	-
ผลการตรวจร่างกาย			
๑. บาดแผลบริเวณฝ่ามือซ้ายบริเวณโคนนิ้วชี้			
๒. บาดแผลฝ่ามือซ้ายบริเวณนิ้วชี้			
ความเห็น			
- พักรักษาตัว ๕ (ห้า) วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน			
ลงชื่อ พ.ต.อ. แพทย์ผู้ชันสูตร			
(..... ปิยะพงษ์ สวรรค์เย็น) (.....)			

ภาพที่ 6 รายงานผลการชันสูตรผู้ป่วยคดี โรงพยาบาลตำรวจ (กรณีศึกษาที่ 2)

ประวัติเบื้องต้นของตัวอย่างคดี: ผู้ป่วยหญิงอายุ 51 ปี มีบุตร 2 คน แต่งงานจดทะเบียนสมรส ถูกสามีทำร้าย ที่ผ่านมามีปากเสียงกัน แต่ไม่เคยลงไม้ลงมือ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก สามีอยู่ในอาการมึนเมาสุรา ผู้ป่วยไม่สลับ จากสิ่งตรวจพบหรือผลการตรวจร่างกายในกรณีนี้ ผู้เขียนเลือกใช้การบันทึกรายละเอียดจากส่วนบนร่างกายลงสู่ส่วนล่างของร่างกาย และความรุนแรงของบาดแผลประกอบ

กล่าวคือบาดแผลในข้อ (1) ดังภาพที่ 6

- ตำแหน่งของแผลคือโหนกแก้มอยู่สูงกว่าอกซ้าย
- อาการบวมฟกช้ำ ย่อมรุนแรงกว่าการฟกช้ำทั่วไป

ในส่วนของการลงความเห็นเนื่องจากมีความรุนแรงของบาดแผลมากกว่าฟกช้ำทั่วไป ผู้เขียนจึงให้พักรักษาตัว 5 (ห้า) วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน คู่กรณีเป็นสามีจดทะเบียน และมีบุตรด้วยกัน ประกอบกับเหตุผลอื่นๆ เช่น ที่ผ่านมามีปากเสียงกันแต่ไม่เคยลงมือมาก่อน และการกระทำของครั้งนี้เป็นครั้งแรก อาจเป็นเพราะมึนเมาทำให้ลงมือได้ จึงไม่มีเหตุผลพอที่จะให้เวลาพักรักษาตัวมากไปกว่านี้

บทสรุป

นิติเวชคลินิกเกี่ยวข้องกับผู้ป่วยคดี โดยอาจรวมถึงผู้ป่วยที่อาจเป็นคดีในอนาคต การตรวจร่างกายและให้ความเห็นของแพทย์เพื่อประกอบในการดำเนินคดีและใช้พิจารณาของศาลในการพิพากษา แพทย์ควรตระหนักถึงการบันทึกรายละเอียดของการบาดเจ็บ เพื่อให้รูปแบบรายงานเป็นระเบียบ อ่านง่าย และผู้อ่านเข้าใจได้ว่าส่วนใดคือข้อเท็จจริง ส่วนใดเป็นความเห็น เพราะความเห็นในรายงานชั้นสูตรบาดแผลเป็นความเห็นเกี่ยวกับระยะเวลาการรักษา จะถูกนำไปปรับเพื่อการตั้งข้อหาผู้กระทำความผิด หรือการเรียกสินไหมชดเชยได้ต่อไป โดยแพทย์ไม่ควรให้ความเห็นทางข้อกฎหมาย เช่น เป็นการบาดเจ็บสาหัส หรือหน้าเสียโฉมอย่างถาวร เพราะเป็นดุลพินิจของศาล

เอกสารอ้างอิง

- ภาควิชานิติเวชศาสตร์. (2542). **นิติเวชศาสตร์: คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์เชียงใหม่.
- แสวง บุญเฉลิมวิภาส. (2546). **นิติเวชศาสตร์และกฎหมายการแพทย์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- กานดา วิชัยรัตน์ (2542). **นิติเวชคลินิก: นิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์เชียงใหม่.

วิโรจน์ วัลวุฒิ (2532). นิติเวชศาสตร์ การพิสูจน์พยานหลักฐาน. มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพฯ.

ศักดิ์ สนองชาติ, อมรศักดิ์ นพรมภา, พลประสิทธิ์ ฤทธิรักษา (2538). เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมาย

อาญา 2: ภาควิชานิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.

ผู้เขียน

คำนำหน้า ชื่อ-สกุล

พันตำรวจเอก ปิยะพงษ์ สาครเย็น

หน่วยงาน/สังกัด

กลุ่มงานตรวจพิสูจน์ฯ สถาบันนิติเวชวิทยา
โรงพยาบาลตำรวจ

ที่อยู่ของหน่วยงาน/สังกัด

สถาบันนิติเวชวิทยา เลขที่ 492/1 ถนนอังรีดูนังต์
แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10900

E-mail:

piegto@yahoo.com

